

„Lány a parton”

Hideg volt. A szél átfújta a lenge pamut kardigánján. Mégis, ahogy leért a buszmegállóból a partra egyre kellemesebb lett az időjárás. Érezte, hogy a kabátka lekívánkozik róla, de mégsem vette le. Sietett és nem akart több időt fecsérelni. Tette ő már eleget. Elhaladt a mólónál. Csendre számított és arra, hogy egy lélek sem lesz ekkor már itt. A hegedűs keresztül húzta a számításait. Bár az idős emberről alig lehetett megmondani, hogy ébren van-e, vagy csak álmában kap bele néha-néha egyet a hangszer húrjaiba. Nem is olyan volt, mint a többi zenész, aki beleadja szívét, lelkét a muzsikálásba. Nem. Ő egy kis halászszékből ült és hébe-hóba megrándította fejét, ha hamisan jártak az ujjai. Nem törődött azzal, hogy a járókelők mit gondolnak róla. Még akkor sem emelte fel tekintetét, mikor a lány elsétált mellette kezében a vászontáskájával. Még csak meg sem kérdezte mit csinál itt ilyen későn. A lány is akart ebből a nemtörődömségből, hogy ne érdekelje mit gondolnak mások, de sajnos úgy nevelték, hogy előbb a többi emberre gondoljon csak utána magára. Aztán megrázta a fejét és ismét a céljára koncentrált. Minél távolabb kell jutnia. Itt már elfogyott az út is. Leér a Duna jellegzetes kavicsos partjára. A köveken alig tud megmaradni. Ordítani akar, hogy kiadja magából, ami benne van. Kiüvölteni a titkot, amit őrizget..., de nem teheti. Nem lehet ilyen rossz ember. Ehelyett inkább kivesszi a tejesüveget a táskájából és a benne lévő papírral víznek ereszti. Szinte észre sem veszi, hogy egy fotós, aki szintúgy magányra vágyott az erdőben, lefotózza. Másnap kimegy megint oda, hogy megnézzze elvitte-e a flakont a vízmosás. Az üveg már messze járt és már a szatyrot sem cipelte, mégis nehezebbnek érezte magát, mint valaha. A tudás olyan súllyal húzta a víz felé, mintha a kövek, amiken állt a gyomrában tömörülnének. Nem volt visszaút. A titok pedig vele süllyedt el a Duna vizébe.